

מסורת הש"ס

(א) ויהי ד' ויגין... (ב) חולין ט' הרי"ה ט' ח'... (ג) שבת ט' ט' ט' ט' ט' ט'... (ד) עירובין ט' ט' ט' ט' ט'... (ה) שבת ט' ט' ט' ט' ט'... (ו) עירובין ט' ט' ט' ט' ט'... (ז) עירובין ט' ט' ט' ט' ט'... (ח) עירובין ט' ט' ט' ט' ט'... (ט) עירובין ט' ט' ט' ט' ט'...

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פ.

כל השיעורין. האמורין באוכלין: שניה הכתוב. לקמן קמפוש ליה: וראיה לדבר. למה שאמרתי שלפי שניה הכתוב במשמעו שני חכמים בשיעורין יש ראה מיום הכפורים שאף זו שני חכמים בשיעורין מפי שניה זו הכתוב במשמעו: אשר לא פשוט. ולא

כ"ל השיעורין כולן בכיות היון מטומאת אוכלין ששינה הכתוב בשיעורין וראיה לדבר ויה"כ מאי שינה הכתוב במשמעו ימלא תעונה ומאי שינו חכמים בשיעוריה ככותבת ומאי ראה לדבר ויה"כ דאי מהתם הוה אמינא אורחא דקרא הוא מטומאת אוכלין כביצה מנלן א"ר אבהו א"ר אלעזר דאמר קרא זמבל האוכל אשר יאכל אוכל הבא מחמת אוכל ואיזה זה ביצת תרנגולת ואימא גדי מחוסר שחיטה ואימא בן פקועה מעון קריעה ואימא ביצת בר יוכני תפסת מרובה לא תפסת הפסת מועט ואימא ביעתא דציפורתא דזוטר טובא רבי אבהו דידיה אמר מבל האוכל אשר יאכל אוכל שאתה אוכלו בבת אחת ושיעור חכמים אין בית הבליעה מחזיק יותר מביצת תרנגולת א"ר אלעזר האוכל חלב בזמן הזה צריך שיכתוב לו שיעור שמא יבא בית דין אחר וירבה בשיעורין מאי ירבה בשיעורין אי נימא דמחיבי קרבן אבותי קמן והתניא ר"י א"ר לא תעשינה בשגגה ואשה השב מידיעתו מביא קרבן על שגגתו לא שב מידיעתו אין מביא קרבן על שגגתו אלא דלא מחיבי קרבן עד דאיכא כותב גדול ולמאי דסליק אדעתיה מעיקרא דמחיבי קרבן אבותי קמן מאי ירבה בשיעורין שמא ירבה בקרבנות מחמת שיעורין א"ר יוחנן בשיעורין ועונשין הלכה למשה מסיני ועונשין מכתב כתיבי אלא הל"ק (אמר רבי יוחנן) בשיעורין של עונשין הלכה למשה מסיני תניא נמי הכי שיעורין של עונשין הלכה למשה מסיני אחרים אומרים בית דינו של יעבץ תיקנום והבתיב (א) יאלה המצות שאין נביא רשאי להשיב דבר מעתה אלא שכחום וחזרו ויסודום: השותה מלא לוגמיו: אמר רב יהודה אמר שמואל ילא מלא לוגמיו ממש אלא כל שאילו ויסקלנו לצד אחר ויראה כמלא לוגמיו והא אגן תנו מלא לוגמיו אימא כמלא לוגמיו מתיבי כמה ישתה ויהא חיבי בש"א רביעית ובה"א מלא לוגמיו רבי יהודה אומר משום ר"א כמלא לוגמיו רבי יהודה בן אומר מהם שמתלק ג' גרוגרות לתמש ציאים ושליש דהוה שתי עשרות ממלא לכל ציאה ג' גרוגרות ושליש ציאים של גרוגרת דפה ציאים לכל שליש ציאה יש ג"ו שלישי ציאים ועולה לכל שליש ציאה ג' גרוגרות אחת ושמינית

עין משפט
נר מצוה
לא א מיי פירי מלכות
מלכות אפירות ב א
פמ לאון קמו קוסט:
לח ב מיי פירי מלכות
טומלת אוכלין ג א:
לח ג מיי פירי מלכות
מלכות אפירות
הלכ ב:
ב ד מיי פירי מלכות
שבת פטור הלכ א
פמ לאון פטו פטו ארי
[מתן דעת ספיק דין] ופי
מרי ספיק ט וסומן דעת
ספיק יג:

מוסף רש"י

תפסת מרובה לא תפסת. כל תפסת שמתאם עי דרכים אחד מוסף מרובה ואחד מוסף מעט, טוב כן לתפוס את המעט, שפטיה יהי כן לתפוס את המרובה והמפוס את המעט תפוסת המרובה שיש כמלא המרובה המעט, אלס את תפוסת המרובה ויהי כן לתפוס המעט מלאה תפוסת מלא דת (הויגה יו' ובעיניו עריכו) ו' ופי' חזרו קלח הובא בחסות רש"י ד"ה א"ר לא תעשינה בשגגה ואשה ומחך ליה א' חרע אלס תפוסתו אשר חטא הכיבא אשתו במשמע אשר לא תעשינה אלס היה יודע שהיא אסור, ושגגה היה לו וחסא ואשכח הוא יבא (חזרוני ה'.) השב מידיעתו. אפירות ועגל מתמלה אפן עובד אלס יודע שהיא אסור, ומחייב דנת הויב, חלל היה יודע שהוא חלל היה יבא ומנצל מעברה זו (שס) ויזמר לא שב מידיעתו הוא לפיכך איש מלאך קיס על שגגתו (חזרוני ב.) בשיעורין. שנתה ממנסי לכל דבר, גנון בית דס מלא סיבול ועוד וסית מן התם שמתמלא חלל ופאר שיעורין (חזרוני ד.) א: טען בית דס לכל אפירות וככותב ליה הכפירים (וכותב ה.)

רבינו הגאון

נתיב רבי אומר כל אסורין שבתורה בכיות חזן מטומאת אוכלין שחיי שניה הכתוב במשמעו ושני חכמים בשיעורין וראיה לדבר יום הכפורים ששינה הכתוב במשמעו דלא כתוב לא האכל ביום הכפורים אלא לא תעונה, ובמקום שיהיה לו לכתוב כי כל הנפש אשר [תאכל, תחוב אשין] לא תעונה ופי' ושני חכמים בשיעורין ככותבת, ומאי ראה לרבי יום הכפורים, דאי לא יום הכפורים הוה אמינא אורחיה דקרא הוא, אלא למדנו דבר זה מיום הכפורים, ומיהו ששינה הכתוב בטומאת אוכלין, מדרה ליה למיכתב כל אוכל שיבא עליו [מים] ישמא, וכתב אשר יאכל, שסמיען מינה דלא שינה, בו אלא להוציא משיעור שאר אסורין שבאבות, חמת

תפסת מרובה לא תפסת. כל תפסת שמתאם עי דרכים אחד מוסף מרובה ואחד מוסף מעט, טוב כן לתפוס את המעט, שפטיה יהי כן לתפוס את המרובה והמפוס את המעט תפוסת המרובה שיש כמלא המרובה המעט, אלס את תפוסת המרובה ויהי כן לתפוס המעט מלאה תפוסת מלא דת (הויגה יו' ובעיניו עריכו) ו' ופי' חזרו קלח הובא בחסות רש"י ד"ה א"ר לא תעשינה בשגגה ואשה ומחך ליה א' חרע אלס תפוסתו אשר חטא הכיבא אשתו במשמע אשר לא תעשינה אלס היה יודע שהיא אסור, ושגגה היה לו וחסא ואשכח הוא יבא (חזרוני ה'.) השב מידיעתו. אפירות ועגל מתמלה אפן עובד אלס יודע שהיא אסור, ומחייב דנת הויב, חלל היה יודע שהוא חלל היה יבא ומנצל מעברה זו (שס) ויזמר לא שב מידיעתו הוא לפיכך איש מלאך קיס על שגגתו (חזרוני ב.) בשיעורין. שנתה ממנסי לכל דבר, גנון בית דס מלא סיבול ועוד וסית מן התם שמתמלא חלל ופאר שיעורין (חזרוני ד.) א: טען בית דס לכל אפירות וככותב ליה הכפירים (וכותב ה.)

רבינו הגאון

נתיב רבי אומר כל אסורין שבתורה בכיות חזן מטומאת אוכלין שחיי שניה הכתוב במשמעו ושני חכמים בשיעורין וראיה לדבר יום הכפורים ששינה הכתוב במשמעו דלא כתוב לא האכל ביום הכפורים אלא לא תעונה, ובמקום שיהיה לו לכתוב כי כל הנפש אשר [תאכל, תחוב אשין] לא תעונה ופי' ושני חכמים בשיעורין ככותבת, ומאי ראה לרבי יום הכפורים, דאי לא יום הכפורים הוה אמינא אורחיה דקרא הוא, אלא למדנו דבר זה מיום הכפורים, ומיהו ששינה הכתוב בטומאת אוכלין, מדרה ליה למיכתב כל אוכל שיבא עליו [מים] ישמא, וכתב אשר יאכל, שסמיען מינה דלא שינה, בו אלא להוציא משיעור שאר אסורין שבאבות, חמת

תפסת מרובה לא תפסת. כל תפסת שמתאם עי דרכים אחד מוסף מרובה ואחד מוסף מעט, טוב כן לתפוס את המעט, שפטיה יהי כן לתפוס את המרובה והמפוס את המעט תפוסת המרובה שיש כמלא המרובה המעט, אלס את תפוסת המרובה ויהי כן לתפוס המעט מלאה תפוסת מלא דת (הויגה יו' ובעיניו עריכו) ו' ופי' חזרו קלח הובא בחסות רש"י ד"ה א"ר לא תעשינה בשגגה ואשה ומחך ליה א' חרע אלס תפוסתו אשר חטא הכיבא אשתו במשמע אשר לא תעשינה אלס היה יודע שהיא אסור, ושגגה היה לו וחסא ואשכח הוא יבא (חזרוני ה'.) השב מידיעתו. אפירות ועגל מתמלה אפן עובד אלס יודע שהיא אסור, ומחייב דנת הויב, חלל היה יודע שהוא חלל היה יבא ומנצל מעברה זו (שס) ויזמר לא שב מידיעתו הוא לפיכך איש מלאך קיס על שגגתו (חזרוני ב.) בשיעורין. שנתה ממנסי לכל דבר, גנון בית דס מלא סיבול ועוד וסית מן התם שמתמלא חלל ופאר שיעורין (חזרוני ד.) א: טען בית דס לכל אפירות וככותב ליה הכפירים (וכותב ה.)

אם ל"ל תשס"א